

Poster paa de foreløbige Finanslove, som ikke fandtes paa det oprindelige Forslag, gjorde i og for sig ingen Ting, det havde vi en Gang debatteret, dermed var den Ting afgjort. Hvorvidt den er afgjort eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa; men jeg skal dog minde om, at de midlertidige Finanslove i en længere Arrække, over 30 Aar, stadig havde det Indhold, at der kun maatte gives Bevilling til de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gældende Regler, dog saaledes, at Posterne paa de fremlagte Finanslovsforslag ikke bleve overstrøgne. I de 30 Aar eller hvor længe det var, har man altsaa været saa naiv at sætte den Grænse, at i alt Fald de Poster, som Ministeriet selv foreslog i sit oprindelige Forslag, ikke maatte overstrøges. Den ærede Ordfører vil derfor formodentlig ikke forundre sig saa meget over, at Mindretallet i saa Henseende staar paa det gamle Standpunkt. — Og hvad det angaar at overstrøge, hvad der er bevilget, kan man have nogen Anledning til ogsaa at komme ind derpaa, saa meget mere som den højtærede Minister i den foreløbige Finanslov ogsaa paaberaaber sig, hvad der er vedtaget af Tingene. Man har jo Lov til saa at tage et nøje Skøn derover og netop her ved denne Lejlighed, hvor vi have Statsregnskabet til Behandling. Altsaa min Berettigelse til at fremdrage det, at man skulde holde sig til, hvad Ministeriet oprindeligt har foreslaaet, søger jeg først i, hvad der har staaet i de midlertidige Finanslove. Min anden Berettigelse til at fremdrage, hvad der er negtet af Tingene, har jeg allerede gjort Rede for. Smidlertid kunde det selvfølgelig ikke falde mig ind at give mig til at gennemgaa alle de Poster, som jeg kunde mene eller ikke mene vare mere eller mindre paatrængende nødvendige. Jeg har kun fremdraget ganske enkelte Poster, som ere negtede, dels af begge Ting, dels af det ene Ting. Jeg skal forøvrigt kun nævne et Par Stykker; der er nævnt et Par andre i Betænkningen. Jeg slaar da op i Statsrevisionens Betænkning S. 154. Der er en Post øverst paa Siden, som hedder: „Til Medhjælp“, det er for Landslover- samt Hof- og Stadsretten. Der har tidligere, hedder det, været bevilget her til 59,600 Kr.; i 1888—89 blev Posten foreslaaet forøget til 70,600 Kr., men af Folketinget blev den nedsat til 67,600 Kr., og det Beløb blev fastholdt af Landstinget og i Budgettet, altsaa paa alle Steder. Ikke desto mindre blev Beløbet overstrøget med 5,057 Kr., hvoraf dog siden de 2,000 ere blevne bevilgede ved en Tillægsbevillingslov, men de 3,000 ere negtede i Folketinget og ikke

vedtagne her i Tinget. Der er paa flere Steder andre Poster af samme Beskaffenhed, bl. a. ogsaa den, der vedrører Udgifterne til de Kommissioner, som Justitsministeren ned sætter. Jeg mener ikke selve Kommissionsudgifterne, men andre Udgifter paa samme Post; jeg tror, det hedder: til andre Foranstaltninger ved Retsvæsenets Fremme e. l. Der er en Mængde Smaaposter, der aldrig have været bevilgede af noget af Tingene. Nu er det aldeles ikke min Mening at ville paastaa, at Justitsministeren er særlig skyldig, fordi jeg fremdrager dette; langtfra tværtimod, kunde jeg næsten sige, Justitsministerens Budget plejer i Reglen at høre til de rene, saa det er slet ikke af den Grund, jeg har fremdraget det, men fordi jeg f. Eks. ikke gerne vil ind paa den ærede Krigsministers Budget. Der have vi netop de store Hovedslag; der gaar det i Millioner, saa dersom man skulde følge ham, maatte man gaa meget vidt. Det er jo nemlig saa, at medens Forholdet paa de civile Ministerier er det, at der paa de allerflestest Punkter er Overensstemmelse mellem Rigsdagen, om jeg saa maa sige, og Ministeriet om Indholdet, forholder det sig jo helt anderledes med den ærede Krigsminister og til Dels ogsaa med den ærede Marineminister, særlig overfor de ekstraordinære Udgifter. Der findes naturligvis ogsaa — hvorfor skulde det ikke være Tilfældet — Bevillinger paa Statsregnskabet, som endogsaa dette Ting ligefrem har negtet. Jeg skal saaledes henvise til Bevillingen til Studenterne. Der er en Post paa Kommunitetet, hvor Ministeren foreslog 30,000 i det oprindelige Forslag; Landstinget satte dem ned til 25,000 og motiverede, hvorfor det gjorde det. Ikke desto mindre ere de 30,000 paa Budgettet og ere naturligvis ogsaa brugte. Det er altsaa ligefrem mod Landstingets Negtelse, og der findes utvivlsomt flere af den Slags Poster; men dem skal jeg ikke komme ind paa. Der bliver vel sagtens ogsaa flere af den Slags, dersom vi skulle blive ved paa denne sørgelige Vej, om jeg saa maa sige.

Jeg skal dernæst fremdrage et ret karakteristisk Eksempel paa, hvorledes det gaar med disse „paatrængende Nødvendigheder“. Jeg hørte jo nok, at den ærede Ordfører ikke syntes om denne Begrænsning, at en Bevilling skulde være „paatrængende nødvendig“, men jeg vil dog minde om, at ogsaa her har jeg en Slags Hjemmel i Traditionen, idet der stod i de midlertidige Finanslove, som i mange Aar vare gode nok, at det kun var de „nødvendige løbende“ Udgifter og ikke blot de „løbende“ Udgifter, som